

»Tak sem. Ali moreva kaj za to?« je končal. Tedaj je Marta planila k njemu, mu ovila roke krog vratu in ga stisnila k sebi.

»Takega te hočem! Ti vse veš, vse razumeš in si modrejši in boljši od vseh! Drugi ne govore tako o sebi! In lažejo, vsi lažejo!«

Melivu se je zavrtilo v glavi, ko je čutil njen nepričakovani objem. Samo prvi hip je pomislil: »Kaj sem storil?« — toda ko je videl, kako vsa srečna jeca na njegovih prsih, je zopet na vse, vse pozabil in se nežno sklonil k njej, ji rahlo dvignil obraz in približujoč svoje ustnice njenemu obrazu zašepetal:

»Marta, kaj bo iz tega? Marta!«

»Meni je vseeno!« je rekla čisto tiho in naenkrat je jok potihnil. Kakor bi bila okamenela.

»Kaj ti je?« jo je vprašal Meliva.

»Nič. Domov pojdem,« je odgovorila, si obrišala solze, mu podala roko in odšla. Ni ga več pogledala.

Ko je Meliva ostal sam, je stopil nekolikokrat po sobi, rahlo se smehljaje. Toda prijetni občutek

se je počasi izgubljal; slednjič je sedel na stol, si zakril obraz z rokami in se zamislil.

»Kaj je to? Kaj je z menoj? Ali ne bo nobenega konca?« je govoril skoro glasno in lastne besede so se mu zdele tuje in nezmislne. Pogled mu je padel na novi frak, pripravljen za jutrišnjo zaroko, ki je še vedno visel na stolu, in se je nerвозno zasmel:

»Živi se pa le! Vse je, kakor mora biti!«

Ko se je stemnilo, je prižgal luč in sedel k pisalniku. Tam ga je čakala popoldanska pošta. Med drugimi pismi je našel tudi vabilo k predavanju, ki se je imelo vršiti isti dan ob sedmih zvečer; predava, je reklo vabilo, dr. Ivan Meliva »o problemu malega naroda«.

Meliva se je topo, s fatalističnim mirom zazrl v litografirani listek.

»Seveda, tudi predavati moram,« je rekel. »Toda kaj vem jaz o problemu slovenskega naroda?«

Nato je začel po predalu brskati med svojimi papirji.

(Konec.)

LEGENDA.

Kakor solze iz oči
zapuščeni ljubici
tekó,
tako
rosi
na zemljo dež.

Sivi pajčolani so nebo prepregli.
Po meglah, zavesah nežnih,
so lahko
angelci se k nam spustili
lahkokrili
na zemljo.

V biserne skodelice
so od križev na razpotju
hladnih kapljic si nastregli,
dušam v vicah jih nosili
in goreče rane jim hladili.

Franc Kogoj.

DEKLETOVA PESEM.

Prišel si in zabila sem, da je Bog,
in zabila, kaj je greh,
ko v tvojih očeh
je ljubezen vzžarela
in me je objela
pesem tvojih moških rok.

Pa šel si, ah!
in mene je strah:
dan za dnevom te čakam
v prazni samoti in plakam
svoje gorjé
v grenke solzé.

Misli te spremljajo — ali jih čutiš?
Sanje so s tabo — ali jih slutiš?
Vsliši njih tihe
žalostne vzdihé,
vrni se, vrni po beli cesti
k ljubici žalostni, k ljubici zvesti!

Joža Lovrenčič.